

Podobenství, které jsme dnes při čtení evangelia slyšeli, není biblickým popisem nebe a pekla. Příběhy o tom, že po smrti se má boháč špatně a chudák dobře, si vyprávěli lidé už ve starém Egyptě. Postupně se objevily ve všech kulturách a náboženstvích. V Palestině existovala místní verze tohoto vyprávění v podobě historky o chudém zákoníkovi a bohatém celníkovi. Chudý zákoník na onom světě vchází do zahrady rajské krásy, zatím co bohatý celník prožívá muka.

Pán Ježíš tyto příběhy dobře znal a ve svém podobenství z nich vychází. Vyprávění v jeho podání je však zcela originální svým závěrem, který se týká výhradně tohoto života. Boháč se snaží zachránit své bratry a Abraham mu vysvětluje, že vše důležité již bylo řečeno. Tím Ježíšovo podobenství ukazuje na zcela zásadní význam přítomnosti. Všechno záleží na tom, co nyní, v tomto svém životě děláme.

Ale vezměme to od začátku. Je tady boháč. Královsky se oblékal a hodoval. Nepíše se o něm nic špatného. Poctivě získané bohatství se v Izraeli považovalo a považuje za Boží požehnání. Ten člověk vedl možná bezstarostný život, ale také život svým způsobem omezený a prázdný, uzavřený jen do sebe. Nevidí Lazara, který lehává u jeho dveří. Nevidí ani své bratry, kteří vedou stejně plytký život jako on. Ve své zlaté kleci si žije sám pro sebe. Je tu a vlastně není. Nemá jméno.

To Lazar jméno má. V hebrejštině Eleazar – Bůh je pomoc. Boháč si stačí sám, Lazar se upíná k Bohu už svým jménem. Je to obyčejný, chudý, nemocný člověk, kterého všichni, kromě Pána Boha, přehlížejí.

Ježíš na Lazarově postavě zdůraznil, že každý i ten nejobyčejnější život, má v Božích očích smysl. Pán Bůh nás miluje, i když nepodáváme výkony. Člověk může být úplný chudák a lazar a přece nebude Bohem zapomenut. Není to jistě cesta, kterou bychom měli vyhledávat. Být lazarem není ideál. Ale každý se do takové situace může dostat. Nebude za ním žádný výkon, může si připadat zcela zbytečný. A přece i takový člověk je Bohem milovaný a je důležitý. Různost lidských osudů nám pomáhá, abychom si uvědomili, čím je náš vlastní život vzácný, jedinečný a zavazující.

V podobenství je mezi Lazarem a boháčem, mezi nebem a peklem, nepřekročitelná propast. Kde se vzala? Je to obraz. Tuto propast tvoří všechny příkopy a bariéry, které si teď tady na zemi v tomto světě mezi sebou stavíme a nebo je udržujeme. Vždyť to známe. Sytý nerozumí hladovému, zdravý nechápe nemocného, nevěřící se dívá nedůvěřivě na věřícího a obráceně, děti často nerozumí starým rodičům, lidé se rozejdou kvůli penězům, majetku, politice. Co všechno by se mělo jednou po smrti na onom světě vysvětlit, urovnat, dojít spravedlnosti?

Pán Ježíš nám jasně říká, že máme propasti a zdi mezi sebou urovnávat již teď. Připomíná nám naléhavost tohoto času, kdy lze ještě věci měnit, ovlivnit, usnadnit, odpustit, zmírnit...

Boháč se za života tady na zemi chová k Lazarovi, jako by byla mezi nimi nepřekročitelná propast. Nechce Lazara vidět, nezajímá se o něj, je k němu lhostejný.

Někdy i my jsme podobně slepí k těm, kteří nás potřebují. A nemusí jít jen o sociální rozdíly a nemoci. Jsou lidé také opuštění, smutní, nešťastní... Každý z nás má kolem sebe nějaké Lazary.

Nikdo z nás neví, jak to bude vypadat po smrti. Jedno však víme. Mezi nebem a zemí není propast. Je tu pevné spojení a tím je Ježíš Kristus. Věřme jeho slovům a ponaučením. Čerpejme u něho sílu a zahlazujme propasti mezi sebou už tady na zemi. Amen.

/Slovo na neděli 25. září 2022 Dana Kalivodová/